

GILLIGAN ATYA BALLADÁJA

William Butler Yeats (1865-1939)

Az öreg páter Gilligan
csak fárad szüntelen,
mert nyája fele ágyba dőlt,
vagy hant alatt pihen.

Leszáll az est, egy székre ül
s tán el is szundikált,
mikor megint hívhatja egy
beteg, s ő felkiált:

'Hát nyugtom sincs, sem örömöm
ez örök gyász helyén?'
De rögtön aztán: 'Ó, Uram,
a testem szólt, nem én!'

A székre dől, letérdepel
s imádkozásba fog,
de álom száll rá, mély, nehéz,
s az égre csillagok.

A számuk lassan millió.
Levélt rezzent a szél;
s míg éjben szunnyad a világ,
az Úr csöndben beszél.

Mikorra szürkül s a veréb
csiriplő hangja száll,
az öreg páter Gilligan
már ismét talpon áll.

'Jaj, Istenem! aludtam, és
az ember már nem él!'
Kihozza gyorsan a lovát
s elvágat, mint a szél.

Nem vágatott így még soha
a lóp és szikla közt.
Az asszony nyit neki kaput:
'Atyám, hát visszajött?'

'Meghalt a férjed?' - kérdezi.
'Egy jó órája már.'
Az öreg páter Gilligan
lesújtva, szótlán áll.

'Meghalt, ahogy elment atyám,
madárkaként vígan.'
E szókat hallva térdre hull
az öreg Gilligan:

'Ki csillagos éjt alkotott,
törődött szívnek írt,
leküldte egyik angyalát,
hogy megsegítsen itt.

Ki bíborfényben tündökölt,
s planétákat terel,
megszánt egy apró férget is,
hogy álom nyomta el.'

(fordította: Fűkő Dezső)